

Ὁ γεωμέτρης προσήλωσεν ἔκθαμβος τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἡ γυναῖκά μου, εἶπεν, εἶναι κάτω, καὶ μαγειρεύει σούπαν ἀπὸ σαλιάγκους.

Ἐπειτα, ἀνοίξας τὰ σκέλη καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῆς βράχως του, προσέθηκε μετ' εἰρωνικῶς τόνου φωνῆς, προσκλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀριστέρην ὤμον.

— Ἡ γυναῖκά μου εἶναι ἀξιόλογος οἰκοκυρά. Δὲν ἔχει τὸ ταῖρι τῆς εἰς τὴν κατασκευὴν σουπας ἀπὸ σαλιάγκους! . . .

— Ἐτρελάθη, ἐπιθύρισεν ὁ θεὸς μου κάτωχρος. Ἐλα, ἀνεψιέ, φύγωμεν. . . Δὲν ἀντέχω εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα. . . Θὰ στείλω τὸν ἀγροφύλακα διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Κατήλθομεν τὴν κλίμακα, ἔνθα συνωθεῖτο πλῆθος περιέργων. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὁδὸν ὁ θεὸς μου μετ' ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ μοι εἶπε μετ' ἤθους σοβαροῦ:

— Ἀνεψιέ, αὐτὰ κερδίζει ὅποιος γυρεύει τὴν σελήνην εἰς τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ. Ἄντι νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του συλλέγων λίθους, ἂν ὁ Χᾶνς Στόρκ κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον του δὲν θὰ συνέβαινον αὐτὰ ὅπου συνέβησαν. Ποσάκις τοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησιν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤκουε τὰς συμβουλὰς τῶν φρονίμων ἀνθρώπων. . . Ἦτον ξεμουλισμένος, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ποτὲ καλὸν τέλος!

— Ἀλλοίμονον! ἐσκέφθην, ὅταν ἐγὼ ἐφώλευον εἰς τὰ ὑπόστεγα ὑπερφᾶ τῆς Μαχεντίας καὶ ἔζων μετ' ἄλλοις μόνον κροῦτσάρια τὴν ἡμέραν, ἐπιμένων ν' ἀσχολῶμαι εἰς τὴν μουσικὴν παρὰ τὰς συμβουλὰς τῶν προσφιλῶν μοι συγγενῶν, ἤ-μην καὶ ἐγὼ τότε ξεμουλισμένος! Καὶ μοῦ τὸ ἔλεγον μάλιστα ὀρθὰ κοφτά. . . Καὶ ἂν εἶχον τὸ δυστύχημα νὰ μὴ ἐπιτύχουν οἱ ἀγῶνές μου. . . ὅλοι θὰ μοι ἔρριπτον γενναίως τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος. . . ἀλλὰ τώρα ὅτε ἔγινα διευθυντὴς ὀρχήστρας καὶ τὸ ὄνομά μου δημοσιεύεται εἰς τὰς ἐφημερίδας. . . οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι ἀναγνωρίζουσιν ὅτι εἶμαι πολὺ νοήμων! Ταλαίπωρε Χᾶνς Στόρκ! Ἐὰν δὲν εἶχες τὸ ἀτύχημα νὰ ἔχης σύζυγον γυναῖκα τόσῳ ἱκανὴν εἰς τὴν μαγειρικὴν τῶν κοχλιῶν, θὰ ἐγένετο ἴσως καὶ σὺ διάσῃμος ἐπιστήμων καὶ μέλος πολλῶν ἀκαδημιῶν. Ἦσο ἀρκούντως ξεμουλισμένος καὶ θὰ τὸ κατώρθωνες. Ὁ σεβαστὸς θεὸς μου θὰ σ' ἐκάλει «κύριον Στόρκους» ἀντὶ Στόρκ ξηρά-ξηρά. . . Ὁ ἀξιόλογος δήμαρχος θὰ κατεβίβαζε μέχρι ποδῶν τὸν πῖλόν του ὅταν θὰ σε συνήντα. . . Καὶ τίς οἶδε; δύο ἢ τρεῖς αἰῶνας μετὰ τὸν θάνατόν σου, οἱ Φᾶν-δὲν-Χόσ-σεν τοῦ μέλλοντος θὰ σοι ἀνήγειρον ἴσως ἀνδριάντα ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας τοῦ Κρόυτς-ναχ, ἀπέναντι τῆς κρήνης τοῦ ἀγίου Ἀρβο-ἄστου!

1. 12 περίπου λεπτά.

* Ὡ σύνεσις, πόσαι μωρίαὶ καλύπτονται ὑπὸ τὴν σκέπην σου! . . .

**II.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ ἀνάγνωσις ἐφημερίδος εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἐπιθρόπιον τῆς πνευματικῆς πανδαισίας, τούτου ὅμως πρέπει νὰ προηγηθῇ σοβαροτέρα μελέτη, ὡς ὁ ἄρτος καὶ τὸ κρέας τῶν ὀπωρῶν καὶ γλυκυσμάτων. (Bayle).

* * Ὅσον γηράσκω, τόσον μᾶλλον πείθομαι ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις πλῆθος πραγμάτων ἵνα ἐμιλήσῃ περὶ οἰουδήποτε αὐτῶν χωρὶς νὰ εἴπῃ ἀνοησίας. (Sainte-Beuve).

* * Ὑπάρχει κορυφὴ υπερβαίνουσα τὸ ὕψος τῶν Πυραμίδων καὶ τῶν Ἄνδεων, εἶνε δὲ αὕτη ἡ Ἐξουσία, ἣτις προξενεῖ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῶν ἀνθρώπων εἰδός τι ζάλης, δυνάμενον νὰ δνομασθῇ πολιτικὴ σκοτοδίνη. Τὸ οἰκτρότερον ἀποτέλεσμα τοῦ εἶδους τούτου τῆς μωρίας εἶνε ἡ πεποίθησις τοῦ πάσχοντος ὅτι μόνος οὗτος ἀρκεῖ πρὸς εὐτυχίαν ὀλοκλήρου λαοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἴσταται ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου του παρέχων ἑαυτὸν εἰς τὸν θαυμασμόν τῶν συγχρόνων. (Mory).

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Καλλιέργεια τῆς Καμελλίας.

[Ὁ χαριέστατος οὗτος θάμνος βλαστάνει αυτοφυῶς εἰς Κίνας καὶ Ἰαπωνίαν, ἐξ ἧς μετεκομίσθη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸ 1739 παρὰ τοῦ Ἱησουῖτου ἱεραποστόλου Camelli, ἐξ οὗ ἐκλήθη καμελλία. Ἡ καμελλία ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ ἐν Κίνῃ λαμβάνει διαστάσεις δένδρου, καὶ φθάνει εἰς ὕψος πέντε καὶ ἕξ μέτρων· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπῃν αὐξάνει ἐπίσης μετὰ βόμης. Ἀναφέρεται, ὅτι ἐν Πορτογαλίᾳ ὑπῆρχε καμελλία, ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὁποίας ἐκάθησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ μετὰ μεγάλης συνοδίας. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἱεραποστόλου Camelli μετακομισθεῖσα εἰς Εὐρώπῃν ἀπλή, ἦ, καθὼς κοινῶς λέγομεν, μὴν ἢ καμελλία, παρήγαγε διὰ τῆς φιλοπονίας τῶν εὐρωπαϊῶν κηπουρῶν, περὶ τὰς τριακοσίας ἑλεγκτὰς διαφορὰς νέων καμελλιῶν, διακρινομένων μεταξὺ τῶν κατὰ τε τὰ χρώματα, τὸ μέγεθος τῶν ἀνθῶν, τὰ πολλὰ ἢ ὀλίγα πέταλα, τὸ σχῆμα αὐτῶν, τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθίσεως κτλ., καθ' ἐκάστην δὲ προστίθενται νέαι διαφοραὶ ἐπαυξάνουσαι τὸν ἀριθμόν.]

Ἡ καμελλία, καλλιεργούμενη εἴτε ἐν δοχείοις εἴτε ἐν ὑπαίθρῳ, τέρπεται εἰς γῆν ἐλαφροτάτην. Οἱ πλείστοι καλλιεργοῦσι τὰς καμελλίας τῶν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας εἴτε εἰς γῆν προερχομένην ἐκ σεσηπτότων φύλλων (terre de Bruyère) καὶ ἀναμειγμένην κατὰ ἕν τρίτον μετ' ἄμμου λεπτής, ἢ ἐντὸς καστανοχώματος συλλεγομένου ἐκ τῶν κοιλοτήτων τῶν γηραιῶν καστανεῶν.

Ἡ καμελλία τέρπεται μὲν νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑγρὰν τὴν περὶ τὰς τρυφερὰς ρίζας τῆς γῆν, βλάπτεται ὅμως μεγάλως ὅταν τὸ ὕδωρ λιμνάξῃ περὶ αὐτήν. Τούτων ἕνεκεν, ὅταν ἐν δοχείοις φυτεύωμεν τὰς καμελλίας, καλύπτομεν τὸν πυθμένα τοῦ δοχείου δι' ἄμμου ποταμίας

χονδρῆς, ἢ διὰ μικρῶν συντριμμάτων κεραμιδίων ἢ ἀνθράκων, ἀπὸ 5—10 ἑκατ. τοῦ γαλλ. μέτρου, ἐπ' αὐτῶν δὲ στρώνομεν μέρος τῆς ἐτοιμασθείσης γῆς καὶ φυτεύομεν τὴν καμέλλιαν, προσέχοντες μῆπως διασκορπίσωμεν τὸ περὶ τὰς ρίζας τῆς χῶμα. Ἐὰν δὲ θέλωμεν νὰ φυτεύσωμεν τὰς καμελλίας μας εἰς τὸ ὑπαίθρον, ἐκλέγομεν κατάλληλον σκιερὸν καὶ δροσερὸν μέρος (αἱ καυστικά ἀκτίνες τοῦ θερινοῦ ἡλίου πολὺ βλάπτουσι τὰς καμελλίας), σκάπτομεν λάκκον βαθὺν ὑπὲρ τὸ ἔν μέτρον, ἢ καὶ περισσότερον ἂν ἡ καμέλλιαν ἦνε μεγάλη, στρώνομεν εἰς τὸν πυθμένα λιθάρια μικρὰ τοῦ ποταμοῦ μέχρι πᾶχους ἡμίσεος μέτρου, καὶ ἐπ' αὐτῶν φυτεύομεν.

Αἱ καμέλλιαι δὲν πρέπει νὰ ποτίζωνται εἰμὴ ὅταν διψῶσι· διακρίνομεν δὲ τοῦτο ἐκ τῆς ξηρασίας τῆς γῆς, ἂν ἦνε φυτευμένη ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ ἐκ τοῦ ἤχου τῶν δοχείων, ἂν εἰς τὰ δοχεῖα τὰς καλλιερῶμεν· κτυπῶμεν, δηλαδὴ, διὰ τοῦ δακτύλου ἢ διὰ λιθαρίου τὸ δοχεῖον, καὶ ἂν μὲν ἀκούσωμεν ἤχον ἀμβλὺν, ὑπάρχει ἐν τῇ γῇ ἀρκετὴ ὑγρασία καὶ τότε εἶνε περιττὸν τὸ πότισμα, ἂν δὲ ἀκούσωμεν ἤχον ὀξὺν, τότε ποτίζομεν. Ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ καθ' ὃν ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ ἐνοοῦμεν ἂν καλῶς ἢ κακῶς ἦνε φυτευμένη τὸ φυτὸν μας· διότι ἂν τὸ ὕδωρ ἐξέλθῃ ἐντὸς δέκα, ἢ τὸ πολὺ δεκαπέντε δευτέρων λεπτῶν, ἢ καμέλλιαν εἶνε καλῶς φυτευμένη· ἂν δὲ βραδύνη τὸ ὕδωρ περισσότερον, ἢ μετὰ δυσκολίας ἐξέρχεται κατὰ σταγόνας, τότε εἶνε σημεῖον ὅτι τὸ κάτωθεν πορῶδες στρώμα ἐπύκνωσε καὶ πρέπει πάλιν νὰ ἀραιωθῇ διὰ μεταφυτεύσεως τοῦ φυτοῦ εἰς ἄλλο δοχεῖον καὶ ἄλλην γῆν.

Πᾶσα μεταφύτευσις ἐκ τοιαύτης αἰτίας γενομένη, εἴτε ἐκ στενότητος τοῦ δοχείου, πρέπει νὰ ἐκτελήται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, ἂν τὸ φυτὸν δὲν ἔχη ἄνθη, ἢ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος μετὰ τὴν ἀνοθῆσιν.

Τὸ κλάδευμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐνόμιζον ὅτι βλάπτει τὰ φυτὰ ταῦτα, πρέπει νὰ τὸ ἐκτελῶμεν ἄνευ προλήψεως καὶ φόβου· καθὼς ὅλα τὰ φυτὰ οὕτω καὶ αἱ καμέλλιαι πρέπει νὰ κλαδεύονται, εἴτε διὰ τὴν ἰσορροπὴν διανομῆν τῶν θρεπτικῶν χυμῶν, εἴτε διὰ νὰ λάβωσι κομφῶντι σχῆμα, εἴτε ὅταν πᾶσχωσιν.

Ἐνίοτε, ἢ ἔνεκεν πολλῆς τροφῆς, ἢ ἔνεκεν ἄλλων προστατευτικῶν διὰ τὴν ἀνοθῆσιν αἰτίων, αἱ καμέλλιαι σχηματίζουσι πολλὰ ἄνθη. Εἰς τοιαύτην περίστασιν πρέπει νὰ ἀποκόπτωμεν ἀριθμὸν τινα ἐξ αὐτῶν, καὶ θυσιάζοντες τὰ καχεκτικὰ ν' ἀπολαύσωμεν ὑγιέστερα καὶ ῥωμαλεώτερα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἄνθη φύονται πλησίον ἀλλήλων, ἂν ἀποκόψωμεν αὐτὰ εὐθὺς ἀπὸ τῆς βάσεώς των, θέλομεν προξενῆσαι πληγὰς καὶ παρὰ τὴν βᾶσιν τῶν μεινάντων ἀνθῶν· πρέπει

λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐκλέξωμεν τὰ ἀσθενέστερα πρὸς ἀποκοπὴν, νὰ μὴ τὰ κόψωμεν ἀμέσως ἀπὸ τῆς βάσεως, ἀλλὰ νὰ τὰ κόψωμεν μέχρι τοῦ μέσου, ἐκεῖνα δὲ πίπτουσιν ἀφ' ἑαυτῶν.

Ἐπειδὴ αἱ καμέλλιαι τέρπονται εἰς τὴν δρόσον καὶ εἰς τὴν καθαριότητα, μεγάλως ὠφελούνται ἂν κατὰ τὰς θερμὰς ἡμέρας δροσισθῶσι περὶ τὸ ἑσπέρας διὰ σύριγγος, ἥτις νὰ ρίπτῃ ἐπὶ τῶν φύλλων των τὸ ὕδωρ ἐν εἶδει λεπτῆς βροχῆς. Ἡ τοιαύτη ἐργασία εἶνε ἀναγκαῖοτάτη, ἰδίως ἐκεῖ ὅπου νέφη κονιορτοῦ θερμότητος καὶ καυστικοῦ ἐνίοτε καλύπτουσι τὰ στιλπνὰ αὐτῶν φύλλα. Εἶνε ὅμως ἀνάγκη τὸ ὕδωρ δι' οὗ θὰ δροσίσωμεν τὰ φυτὰ μας νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατὸν καθαρὸν· ὃ ἔχων πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ὕδωρ τῆς βροχῆς εἶνε ὁ εὐτυχέστερος, ἀλλ' ἐν ἐλλείψει τοιοῦτου δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις καὶ τοῦ πηγαίου, ἂν τοῦτο ἦνε καθαρὸν, καὶ μείνη ἐπὶ τινὰς ὥρας ἐν ἡρεμίᾳ ἐντὸς δοχείου. Ἡ καλλιτέρα ὥρα διὰ τὸ τοιοῦτον σιτήριον λουτρὸν τῶν καμελλίων εἶνε, ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου, ἢ ἕκτη μετὰ μεσημβρίας.

Οἱ θέλοντες νὰ σχηματίσωσι συλλογὰς καμελλίων ἐν Ἑλλάδι πρέπει νὰ φέρωσι τὰ φυτὰ των κατὰ προτίμησιν ἐκ τῆς Ἰταλίας ἢ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς Γερμανίας, διότι ἡ μετὰβασίς αὐτῶν ἐξ Ἰταλίας πρὸς ἡμᾶς, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ κλίματος δὲν προξενεῖ καμμίαν ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ζωὴν τῶν φυτῶν τούτων. Ἐτερος δὲ λόγος τῆς προτιμήσεως ταύτης εἶνε τὰ μικρότερα ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς καὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον ταξείδιον.

Ἀνακεφαλαιοῦντες τὰ λεχθέντα, λέγομεν ὅτι ὁ θέλων νὰ ἔχη καλὰς καμελλίας πρέπει α) νὰ τὰς τοποθετήσῃ εἰς τόπον δροσερὸν· β) νὰ τὰς φυτεύσῃ ἐντὸς ἐλαφροτάτης γῆς· γ) νὰ μὴ τὰς ποτίζῃ πολὺ, οὔτε νὰ τὰς ἀφίνη ξηρὰς, καὶ νὰ φροντίζῃ ὥστε τὸ ὕδωρ νὰ μὴ διαμῆνῃ παρὰ τὰς ρίζας των· δ) νὰ μὴ ἀφίνη ἐπ' αὐτῶν πολλὰ ἄνθη, ἀφαιρῶν τὰ μικρότερα καὶ ἀσθενέστερα· ε) νὰ τὰς δροσίζῃ συχνὰ διὰ σύριγγος κατὰ τὸ θέρος διατηρῶν αὐτὰς ὅσον ἔνεστι καθαρὰς, καὶ ς) νὰ ἀλλάσῃ τὰ δοχεῖά των, ὅταν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν νέων ριζῶν καταστήσῃ στενά.¹

Τὸ κεντρικὸν Ἀμερικανικὸν Κομητάτον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἠρίθμησε ἐπὶ τοῦ τετραετοῦς ἐμφυλίου πολέμου ὑπὲρ τὰς τριάκοντα καὶ τρεῖς χιλιάδας ἐπιτροπὰς κυριῶν. Ἐντὸς ἐνὸς μόνου ἔτους, τῷ 1864, συνήθροισε καὶ ἐδαπάνησε 50, 450,000 φράγκων, εἰς ἃ προσθετέα τὰ εἰς εἶδη κολοσσαϊὰ βοηθήματα.

1. Ἐσταθ. ἐκ τῶν Γεωπονικῶν.